

szivárgás

oldd le nyelvemről
a nehezéket
hogy vízre szállhassak
ha kikelsz az ágyból
inni mész
aláhajolsz a csapnak
hasad előtt össze-
gyűröd a hálóinget
gondolkozz
ki mossa meg
Krisztus lábait
cethal a szárazföld
rajta az imbolygó
tömbházak egyikében
te vagy
csepp fordul
álladról nyakadra
fogyasztja magát
hideg csík
nem esik bele
a lefolyóba
ruhád issza meg
visszafekve
az árnyalatokkal
sötétebb folttal
a kényelmetlenségtől
nem alszol tovább

ívás

a fűszálnak
tavaszíze van
elvágtá
kezem
most kopik
éle a számban
csatorna mellett
ülök
emberek ásták
hogyan elvezessék
valahová
a vizet
én még
marasztalnám
nem értem
honnán lesznek
bele a halak
és kik mennek
a hídra
gyereket csinálni
minden évben
hagyomány-e
vagy csak
véletlen
egybeesés

parázs

ott van a lóban is
benne mindez
a hasában
nagyon fáj neki
ezért nem hagyja
hogyan hozzányúl

a gyerekek
akik nem tudják
megmondani
hogyan mi a nevük
tátják a szájukat
lőtejet akarnak inni
csillagokat a torkukba
és kis kezeikkel
kapaszkodnak
a ló térdébe

még idő előtt
megkötözöd a lábait
rúgni ne tudjon
kárt ne tegyen bennük

tehetetlen vagy
a te lovad
ráolvasol és szorítod
kövekkel támogatod meg
félsz
az egyik gyerek
azt fogja mondani
jó lesz már a vére is
csak legyen

remeg a ló és izzad
gyöngyös fejével
szeret téged
és azt hiszed
utoljára dől
a mellkasodnak
néz rád

sajnálod
hogyan nem tudod elővenni
és szájába adni a szívedet
keresed még egy kicsit
szeretnéd hallani
hogyan olyat rág
ami ízlik neki
de akkorra már
te is elfáradsz
nehezen adod a szívet
mint ő a tejét